

Nemám rád sokolovny! Jsou to takřka bez výjimky dokonalé zvukomorny a není-li zvukař ošetřující hudební produkci opravdový Mistr, stávají se v nich pořádané koncerty pohřbem muziky. Oproti tomu byl Folkový Špíz, pořádaný 22. října 2005 v sokolovně v Náměšti nad Oslavou, hudební veselkou! Vedle zvukařského týmu Vladimíra Gotthanse na tom má lví podíl tamní vnímavé a vděčné publikum a neúnavný folkový organizátor a dramaturg, písničkář Pavel Pokorný z Třebíče.

Začínalo se v 18 hodin a já, hodně přespolní, jsem dorazil s drobným zpožděním. **Jarda Burian**, kapelník náměšťské Ztracené sezóny, právě dohrával poslední z hrstky písniček na úvod programu. Po ní oznámil, že tento večer bude uvaděčem. A skutečně! Jeho způsob konferování velmi připomínal okamžiky, kdy paní uvaděčka přivádí na místa opozdilé diváky a diskrétně mizí. Víím, že Jarda jako speaker jenom zaskakoval, ale i tak mi volba přišla málo šťastná?

Jako první byla uvedena jeden rok mladá, mladičká skupina **Jarmark** z Batelova a Náměště. Její vystoupení v menším sále, s repertoárem vypůjčeným i vlastním, by bylo jistě zajímavější. V sokolovně asi sedla na kapelu tréma, zpěv, zejména sborový,

Martina Trchová a Karolína Skalníková

foto: Vratislav Fišera ©

prozrazoval malou zkušenost s mikrofony a průvodní slovo bylo poněkud nejisté a zmatené. Zmatené tak akorát, aby se divácidozvěděli, že vystoupení na Špízu je pro kapelu malými Velikonocemi. Rádi si je ve vrcholícím podzimu prožili s ní a v odezvě to dali znát.

Pražský písničkář **Franta Vlček** byl, jakožto nestor mezi vystupujícími, protipólem Jarmarku. O práci s mikrofonom se během zhruba třiceti let na scéně poučil dost a sbory zazdíť nemůže. To se mu to hraje! Kdyby ho neposedné papíry s texty víc poslouchaly a písmenka na nich byla větší, bylo by to naprosto dokonalé. Jenomže dokonalý Vlček by nebyl to pravé: Frantovo zmatkářství a plaché vystupování, nevzácné bloudění ve vlastních textech, omluvná slova a úsměvy jsou protiváhou jeho velkého kytarového umu, čistého zpívání a výborných nápadů jak hudebních, tak textařských. Cédéčko prosté Frantovy mimoděčné komiky by umožnilo prožít do

Napsal uživatel Cimbura
Pondělí, 07 Listopad 2005 04:00

dna hloubku jeho písniček. Kéž by ho měl! Nicméně Vlček na živo musí být takový, jaký je, protože jeho image slušného, velmi pečlivého, leč zmatkářského úředníka je naprosto přirozená. Františku, jako v duchu už mnohokrát, děkuji Ti především za to, že si na nic nehraješ? Myslím, že diváci byli tím co Franta předvedl velmi nadšeni. Aspoň jejich chování tomu napovídalo.

Jediným trampským reprezentantem v této FTC přehlídce byla skupina **Haluzá** z Padochova. Její historie začíná někde v poslední dekádě minulého tisíciletí, leč současné mužské trio spolu hraje necelý rok. Jak mi pověděl Sam Lukášek (akustická baskytara, dříve Rosa Coeli), čas sehrávání haluzáci zároveň věnují tvorbě nového repertoáru. V roce 2006 chtějí začít více vystupovat a vyjet s novými i staršími písničkami i za hranice kraje. Haluzu jsem slyšel poprvé a musím říct, že její převážně swingová a přesto ne zcela "brněnskému soundu" odpovídající muzika mě zaujala. Kombinace akustické šestistrunné kytary a akustické baskytary s kytarou elektroakustickou není zcela běžná. V kombinaci s osobitým sólovým zpěvem Jury Hráče Řezáče je, myslím, zárukou, že Haluzá nezapadne. Diváci halasnou odezvou na její písničky potvrdili, že jí to přejí nejenom já.

Po kratičké přestávce, jejímž hlavním účelem byla zvukovka Bokomary, zahajoval sám Velký šéf! Písničkář **Pavel Pokorný** zahrál malou sérii jen zřídka hraných písniček a uvedl svého hosta, mladou písničkářku **Hanku Hložkovou**. Začali písničkou v duu, po níž jí Pavel na tři písničky vyklidil pole. Příjemný dívčí hlas a Hančino skromné vystupování bylo milým pohlazením mezi Pavlovými depkami (jak sám říká svým písničkářům).
Tu poslední, Noční
telefony

, hrál s doprovodem Bokomary, stejně jako v klipu, který se nedávno objevil v hitparádě TV pořadu Na moll. Pavlovy písničky mám rád. Jsou zajímavé a myslím, že kapelové provedení by slušelo i nejdne další? Pražskému dívčímu fanklubu PP mohu prozradit, že jejich idol je buldozerem dívčích srdcí i v rodném kraji. Poznává se to mj. podle tóniny, ve které se nese většina obdivných výkřiků z hlediště. Uvedením Telefonů s Bokomary Pavel mazaně vyklíčkoval z nekonečných přídavek.

Kytarista Radek Mařík a baskytarista Hynek Tecl, to jsou spoluhráči kytaristy a krále foukacích harmonik Luboše Javůrka v současné sestavě **Bokomary**. Vlastně ještě bubeníka působícího ve více kapelách mají, ale ten toho večera tloukl do nástrojů jinde s jinými. Nevadí! I bez bicích nadělala Bokomara muziky za malý orchestr a nadšené reakce diváků si více než zasloužila. Stinnou stránkou vystoupení byly Lubošovy hlasivky zdecimované chřipkou a tím pádem neschopné dostat zpěv

Míša Leicht a "šéf festivalu" Pavel Pokorný

foto: Vratislav Fišera ©

nad muziku. Mrzelo mě, že se zvukaři nepovedlo zachránit situaci (nikdo nejsme dokonalý), tím spíš, že Bokomara hrála především písničky ze svého nejnovějšího (letošního) alba. Cédéčko

Cenathalie

autorsky vytvořil Luboš Javůrek společně s textařem Milanem Jablonským. A neslyšet Jabloňákův text je vždycky škoda. S Lubošem jsem po vystoupení moc nemluvil. Jeho hlasivkám se to dařilo jen málo. Doufám, že je už zdrav.

Třetí třetina, začínající po malé zvukovce, měla pro pánské oko nejkrásnější začátek. Na scénu nastoupily předposlední vystupující večera, duo **Martina Trchová a Karolína Skalníková**. Loňské vítězky skoro všeho zde také hrály především písničky ze svého letošního (prvního) alba

Čerstvě natřeno

a získaly si od samého začátku nejen absolutní pozornost, ale i srdce publika. Reagovalo-li hlediště doposud přátelsky, mnohdy dokonce bouřlivě a vřele, pak nevím jak nazvat jeho reakce na Martininy písničky. Pravda je, že přidávali všichni, ale dosud nikoho nevolali diváci zpátky na scénu tak horlivě jako Martinu a Karolínu. Až jsem skoro podezíral Pavla Pokorného z dramaturgické chyby v domněnku, že větší úspěch už nikdo mít nemůže?

Může! Celým sálem skandované "Míša! Míša! Míša!" vívalo na scéně kapelníka plzeňského Copu **Míšu Leichta**, tentokrát ovšem jako písničkáře. Countryman zůstává countrymanem i bez kapely. Zpívá vlastní texty napsané většinou na americké melodie a na kytaru se přitom doprovází tak, že jsem poprvé v životě viděl blednout závisť jinak vždy dobrosrdečného a přejícího Frantu Vlčka? Asi tak 7 až 12 cm nad zemí se radostí vznášel Pavel Pokorný, když hrál vedle Míši na foukačku píseň? eh, která to byla jsme zapomněli oba! Pavel dokonce tvrdí, že přesně neví, co na scéně tropil? I Míša Leicht hrál ukázky ze svého prvního (sólového) alba. Oproti předchozím s malým rozdílem: teprve ho bude točit! Na křest se můžeme těšit před létem příštího roku, říká? V úžasné atmosféře ukuté společnou rukou diváctva, Mistra Gotthanse a Míši Leichta zněly countryovky, provázené nadšenými ovacemi, snad déle než hodinu. A to nepočítám čas četných přídavků, které následovaly! Byla už chvíli neděle 23. října, když Míša končil s omluvou, že je v Náměšti na kole a má to poměrně daleko domů.

A pak už nebylo nic. Nic, jen neobyčejně hustá, mléčná, studená mlha, která dokonale obemkla naše auto a vyprovodila nás z Náměště až na druhou stranu Vysočiny. Díky této noční cestě vím, že mléko opravdu může být černé. Projeli jsme jím šťastně a já věřím, že se to povedlo i cyklistovi Leichtovi. Za volantem seděl Franta Vlček a v té mlze nebylo fakt nic vidět?